

*Buddhistmunk
bekræfter den kristne tro
på evigheden*

*Det usædvanlige vidnesbyrd fra en buddhist munk i Myanmar
(Burma), der kom tilbage til livet som en forandret mand!*

Tilbage fra de døde

Indledning

Følgende er ganske enkelt en oversættelse af et båndet vidnesbyrd fra en mand med en historie, som ændrede hans liv. Det er ikke et interview eller en biografi, men simpelthen ordene fra manden selv. Forskellige mennesker reagerer på forskellige måder, når de hører denne historie.

Nogle bliver inspireret, nogle skeptiske, nogle få vil håne og spotte, medens andre endda er blevet fyldt med raseri og vrede, overbeviste om, at disse ord er en gal mands fantasterier eller et detaljeret bedrag. Nogle kristne har gjort indvendinger mod historien simpelt hen, fordi de yderliggående og mirakuløse begivenheder beskrevet heri ikke passer til deres forsagte billede af en almægtig Gud.

Vi blev første gang gjort opmærksom på denne historie fra flere burmesiske kirkeledere, som delte den med os. Disse ledere havde undersøgt historien og ikke fundet noget, der antydede, at det var et svindelnummer. Det var med dette i tankerne, at vi besluttede at træde frem og bringe historien.

Vi gør det ikke for økonomisk vinding eller for at reklamere for os selv. Vi ønsker bare at lade historien tale for sig selv og invitere troende kristne til at dømme den ifølge den hellige skrift. Hvis Gud ønsker, at noget af dette er til hans ære eller til opmuntring for hans folk, så er det vor bøn, at hans Ånd vil arbejde i læsernes hjerter på disse måder.

Nogle mennesker har fortalt os, at de tror at munken i denne historie aldrig rigtigt døde, men at han kun gled ind i bevidstløshed, og at de ting, han så og hørte var feberhallucinationer. Lige meget hvad du tror, er der det simple faktum tilbage, at begivenhederne i denne historie forvandlede denne mand så radikalt, at hans liv tog en 180 graders vending efter begivenhederne beskrevet herunder.

Han har frygtløst og frimodigt fortalt sin historie med store personlige omkostninger, blandt andet fængsling. Han er blevet hånet af sine slægtninge, venner og kolleger og modtaget dødstrusler, fordi han ikke ville gå på kompromis i sit budskab. Hvad motiverede denne mand til at være villig til at risikere alt? Hvad enten vi tror ham eller ej, er hans historie bestemt værd at lytte til og overveje.

I det kyniske Vesten kræver mange mennesker hårde beviser for sådanne ting, beviser som kunne holde i en retssal. Kan vi fuldstændig garantere ud over al tvivl, at alle disse ting skete? Nej, vi kan ikke. Men vi føler, at det er værd at gentage denne mands historie med hans egne ord således, at læserne selv kan dømme.

Mine tidlige år

Goddag! Mit navn er Athet Pyan Shinthaw Paulu. Jeg kommer fra landet Myanmar. Jeg vil gerne dele mit vidnesbyrd med dig om, hvad der skete for mig, men først vil jeg give en kort baggrundsinformation om min opvækst.

Jeg blev født i 1958 i byen Bogale, i Irrawaddy Delta området det sydlige Myanmar (tidligere Burma). Mine forældre, som var hengivne buddhister ligesom de fleste i Myanmar, kaldte mig Thitpin (som betyder ”træ” på engelsk). Vores liv var meget enkelt, hvor jeg voksede op.

I en alder af 13 år gik jeg ud af skolen og begyndte at arbejde på en fiskerbåd. Vi fangede fisk og nogle gange også rejer i de talrige floder og vandløb i Irrawaddy området.

Som 16-årig blev jeg leder på båden. På dette tidspunkt boede jeg på den nordlige del af øen Mainmahlagon, (Mainmahlagon betyder ”Den Smukke Kvinde’s Ø” på engelsk), lige nord for Bogale, hvor jeg blev født. Dette sted ligger ca. 160 km sydvest for Yangon (Rangoon), vort lands hovedstad.

En dag, da jeg var 17 år, fangede vi en stor mængde fisk i vore net. En stor krokodille blev tiltrukket på grund af de mange fisk. Den fulgte efter vor båd og prøvede at angribe os. Vi var rædselsslagne og roede som vanvittige ind mod flodbredden, så hurtigt vi kunne. Krokodillen fulgte efter os og knuste vores båd med halen.

Selvom ingen døde i dette tilfælde, fik angrebet stor indflydelse på mit liv. Jeg ønskede ikke mere at fiske. Vores lille båd sank på grund af krokodilleangrebet. Den nat måtte vi tage hjem til vores landsby med en passagerbåd. Ikke længe efter blev min far forflyttet af sin arbejdsgiver til Yangon City (tidligere stavet Rangoon).

Som 18-årig blev jeg sendt til et buddhistisk kloster for at gå i lære som munk. De fleste forældre i Myanmar forsøger at sende deres søn i buddhistisk kloster, i det mindste for en tid, idet det bliver betragtet som en stor ære at have en søn, som tjener på denne måde. Vi har fulgt denne skik i mange hundrede år.

Buddha's nidkære discipel

Da jeg var 19 år og 3 måneder (i 1977), blev jeg normal munk. Klosterets seniormunk gav mig et nyt buddhistisk navn, hvilket er skik i vort land. Jeg blev nu kaldet U Nata Pannita Ashinhuriya.

Når vi bliver munke, benytter vi ikke længere det navn, vi fik ved fødslen af vore forældre. Navnet på det kloster, hvor jeg boede, er Mandalay Kyaikasan Kyaing.

Seniormunkens navn var U Zadila Kyar Ni Kan Sayadaw (U Zadila er hans titel). På den tid var han den mest berømte buddhist munk i hele Myanmar. Alle vidste, hvem han var. Han var højt æret af folk og respekteret som en stor lærer. Jeg siger, han "var", fordi han pludselig døde i 1983, da han var impliceret i en skæbnesvanger bilulykke. Hans død chokerede alle. På det tidspunkt havde jeg været munk i seks år.

Jeg prøvede alt, hvad jeg kunne for at blive den bedste munk og at følge alle buddhistiske forskrifter. På et vist tidspunkt flyttede jeg til en kirkegård, hvor jeg boede og mediterede uafbrudt.

Nogle munke, som virkelig ønsker at kende sandheden om Buddha, gør lignende ting. Nogle bevæger sig dybt ind i skovene, hvor de lever et liv i selvfornægtelse og fattigdom. Jeg søgte at fornægte mine selviske tanker og ønsker om at undgå sygdom og lidelse, og at bryde denne verdens cyklus. Jeg var ikke bange for spøgelser på kirkegården. Jeg forsøgte at opnå en sådan indre fred og selverkendelse, at selv når en myg landede på min arm, ville jeg lade den stikke mig i stedet for at børste den væk.

I årevis stræbte jeg efter at blive den bedste munk og ikke at gøre noget levende væsen fortræd. Jeg studerede den hellige buddhistiske lære, således som alle mine forfædre havde gjort før mig.

Mit liv fortsatte som munk, indtil jeg blev meget, meget syg. Jeg var i Mandalay dengang og var nødt til at komme på hospitalet for at blive behandlet. Lægerne tog nogle prøver og fortalte mig, at jeg havde både gul feber og malaria på samme tid! Efter cirka en måned på hospitalet fik jeg det værre. Lægerne sagde til mig, at jeg ikke havde nogen chancer for at blive helbredt og udskrev mig, så jeg kunne forberede mig på at dø.

Dette er en kort beskrivelse af min fortid. Jeg vil nu gerne fortælle dig om nogle af de bemærkelsesværdige ting, som skete herfter ...

En vision som ændrede mit liv for altid

Efter at jeg blev udskrevet fra hospitalet, tog jeg tilbage til klosteret, hvor andre munke passede mig. Jeg blev svagere og svagere og gled ind i bevidstløsheden. Senere fik jeg at vide, at jeg faktisk var død i tre dage. Min krop gik i forrådnelse og stank af død, og mit hjerte op-hørte med at slå. Mit legeme blev forberedt til ligbrændingen og gennemgik de traditionelle buddhistiske renselsesceremonier.

Skønt jeg visnede væk i min krop, husker jeg, at min sjæl og ånd var helt årvågen. Jeg befandt mig i et meget, meget voldsomt uvejr. En mægtig vind lagde hele landskabet fladt, indtil ingen træer eller noget andet stod op. Kun en flad slette. Jeg vandrede meget hurtigt over denne slette i nogen tid.

Der var ingen andre mennesker nogen steder. Jeg var helt alene. Efter et stykke tid krydsede jeg en flod. På den anden side af floden så jeg en frygtelig, frygtelig sø af ild. I buddhismen har vi ikke noget begreb ligesom dette sted.

Først var jeg forvirret og vidste ikke, at det var Helvede, indtil jeg så Yama, kongen over Helvede (Yama er det navn, som tilskrives Helvedes konge i talrige kulturer ud over hele Asien). Hans ansigt lignede en løves, hans krop var som en løve, men hans ben var som en "naga" (en slangeånd). Han havde et antal horn på hovedet. Han så meget vild ud og jeg var overordentlig bange. Rystende spurgte jeg ham om hans navn. Han svarede: "Jeg er kongen over Helvede, Ødelæggeren".

Den frygtelige, frygtelige sø af ild

Helvedes konge befalede mig at kigge ind i Ildsøen. Jeg kiggede og så de safran-farvede kutter, som buddhistiske munke bærer i Myanmar. Jeg så nærmere efter og så en mands kronragede hoved. Da jeg

kiggede på mandens ansigt, så jeg, at det var U Zadila Kyar Ni Kan Sayadaw (den berømte munk, som var død i en bilulykke i 1983).

Jeg spurgte Helvedes konge, hvorfor min tidligere leder var indespærret i denne sø af pinsler. Jeg sagde: "Hvorfor er han i denne ildsø? Han var en meget god lærer. Han havde endda et undervisningsbånd med titlen: 'Er du en mand eller en hund?' Som havde hjulpet tusindvis af mennesker til at forstå, at deres værd som menneske er langt større end dyrenes". Helvedes konge svarede: "Ja, han var en god lærer, men han troede ikke på Jesus Kristus. Det er derfor, at han er i Helvede."

Jeg blev befalet at kigge på en anden person, som var i ilden. Jeg så en mand med meget langt hår, viklet rundt på den venstre side af hovedet. Han bar ligeledes en kutte. Jeg spurgte Helvedes konge: "Hvem er denne mand?" Han svarede: "Det er ham, du tilbeder: Gautama (Buddha)."

Jeg blev meget foruroliget over at se Gautama i Helvede. Jeg protesterede: "Gautama havde en god morallære og en god, dydig karakter, hvorfor lider han i denne sø af ild?" Helvedes konge svarede mig: "Det har ingen betydning, hvor god han var. Han er i dette sted, fordi han ikke troede på den evige Gud".

Jeg så nu en anden mand, som så ud som om han bar en soldateruniform. Han havde et stort sår i brystet. Jeg spurgte: "Hvem er denne mand?" Helvedes konge sagde: "Dette er Aung San, Myanmars revolutionære leder." Jeg fik fortalt: "Aung San er her, fordi han forfulgte og dræbte kristne, men mest fordi han ikke troede på Jesus Kristus." I Myanmar siger folk: "Soldater dør aldrig, de lever videre." Jeg fik fortalt, at Helvedes legioner siger: "Soldater dør aldrig, men de bliver i Helvede for altid."

Jeg kiggede og så en anden mand i søen af ild. Han var en meget høj mand og han var klædt i militær harnisk. Han holdt også et sværd og et skjold. Denne mand havde et sår i panden. Denne mand var højere end noget menneske, jeg nogen sinde har set. Han var seks gange længden imellem en mands albue og fingerspidser, når han strækker armen helt ud, plus afstanden imellem en mands fingre, når han spreder dem helt ud.

Helvedes konge sagde: ”Denne mands navn er Goliath. Han er i Helvede, fordi han bespottede den evige Gud og hans tjener David.” Jeg blev forvirret, fordi jeg hverken vidste, hvem Goliath eller David var. Helvedes konge sagde: ”Goliath er omtalt i den kristne Bibel. Du kender ham ikke nu, men når du bliver kristen, vil du vide, hvem han er.”

Jeg blev så ført til et sted (ikke i Ildsøen), hvor jeg så både rige og fattige, som forberedte sig på at spise deres aftenmåltider. Jeg spurgte: ”Hvem lavede maden til disse mennesker?” Helvedes konge svarede: ”De fattige må lave deres egen mad, men de rige har andre til at lave maden for dem.” Da maden var blevet tilberedt for de rige, satte de sig ned for at spise. Lige så snart de begyndte, viste der sig en tyk røg. De rige mennesker spiste så hurtigt de kunne for at lette deres samvittighed. De kæmpede for at få vejret på grund af røgen. De var nødt til at spise hurtigt, fordi de var bange for at miste deres penge. Deres penge er deres gud.

Så kom en anden konge i Helvede hen til mig. Jeg så også et væsen, hvis job det er at fyre op i bålet under søen af ild for at holde den varm. Dette væsen spurgte mig: ”Skal du også ned i Ildsøen?” Jeg svarede: ”Nej! Jeg er her kun for at observere!”

Udseendet af dette væsen, som fyrede op i ilden, var meget rædselsvækkende. Han havde ti horn på hovedet og et spyd i hånden, som havde syv skarpe klinger for enden. Væsenet sagde til mig: ”Du har ret. Du kom her kun for at iagttage. Jeg kan ikke finde dit navn her.” Han sagde: ”Du skal gå tilbage af samme vej, du kom.” Han pegede ud mod den øde slette, som jeg først havde vandret på, før jeg kom til søen af ild.

Beslutningens vej

Jeg gik i så lang tid at jeg blødte. Jeg var varm og havde store smerter. Endelige, efter at have gået i omkring tre timer, kom jeg til en bred vej. Jeg gik ad denne vej i et stykke tid, indtil jeg kom til en skillevej. Den ene vej til venstre var bred. En mindre vej gik til højre. Der var et vejskilt ved skillevejen, hvor der stod, at vejen til venstre

var for dem, som ikke troede på Herren Jesus Kristus. Den mindre vej til højre var for dem, der tror på Jesus.

Jeg var interesseret i at se, hvor den brede vej førte hen, så jeg begyndte at gå ud ad den. Cirka 100 meter foran mig gik to mænd. Jeg prøvede at indhente dem for at slå følge med dem, men uanset hvor meget jeg prøvede, kunne jeg ikke indhente dem, så jeg vendte om og gik tilbage til skillevejen.

Jeg fortsatte med at betragte disse to mænd, mens de gik ud ad vejen bort fra mig. Da de nåede enden af vejen, blev de pludselig gennemboret. De skreg op i stor smerte! Jeg skreg også, da jeg så, hvad der skete med dem! Det gik op for mig, at der lurede store farer for enden af den brede vej for dem, som gik ad den.

At kigge ind i Himmeriget

Jeg begyndte at gå ned ad de troendes vej i stedet. Efter at have vandret i omkring en time blev vejbelægningen til det rene guld. Det var så rent, at når jeg så ned, kunne jeg se mit eget spejlbillede helt klart. Så så jeg en mand stå foran mig. Han bar en hvid kåbe. Jeg kunne også høre smuk sang. Åh, den var så smuk og ren! Det var langt bedre og mere meningsfyldt end den tilbedelse, vi har i kirker her nede på jorden.

Manden i den hvide kåbe bad mig om at gå med ham. Jeg spurgte ham: "Hvad hedder du?" men han svarede ikke. Efter at jeg havde spurgt om hans navn seks gange, svarede manden: "Jeg er han, som har nøglen til Himmeriget. Himmeriget er et meget, meget smukt sted. Du kan ikke komme derind nu, men hvis du følger Jesus Kristus, kan du komme ind, når dit liv er slut på jorden." Mandens navn var Peter.

Peter bad mig så om at sætte mig ned og han viste mig et sted i nordlig retning. Peter sagde: "Se mod nord og se Gud skabe manden." Jeg så Den Evige Gud på afstand. Gud talte med en engel: "Lad os skabe en mand." Englen tryglede Gud og sagde: "Skab ikke manden. Han vil gøre uret og volde dig sorg." (Ordret på burmesisk: "Han vil få dig til at tabe ansigt.") Men Gud skabte alligevel manden. Gud blæste på manden og manden blev levende. Han gav ham nav-

net "Adam". (Bemærk: Buddhister tror ikke på skabelsen af verden eller af manden, så denne oplevelse gjorde et stærkt indtryk på munken.)

Sendt tilbage med et nyt navn

Så sagde Peter: "Rejs dig nu op og tag tilbage, hvor du kom fra. Tal til de mennesker, som tilbeder Buddha og som dyrker afguder. Fortæl dem, at de skal komme i Helvede, hvis de ikke omvender sig. De, som bygger templer og afgudsbilleder kommer også i Helvede. De, som giver offergaver til munkene for selv at få fortjeneste, vil komme i Helvede. Alle de, som beder til munkene og kalder dem "Pra" (en respektfuld titel for munke) vil komme i Helvede. De, som besynger og vil "give deres liv" for afguder, kommer i Helvede. Alle de, som ikke tror på Jesus Kristus, vil komme i Helvede." Peter befalede mig at tage tilbage til jorden og vidne om de ting, jeg havde set. Han sagde ligeledes: "Du skal tale i dit nye navn. Fra nu af skal du kaldes Athet Pyan Shinthaw Paulu (Paul som kom tilbage til livet)."

Jeg ønskede ikke at gå tilbage. Jeg ønskede at komme ind i Himmeriget. Engle åbnede en bog. Først kiggede de efter mit barnenavn (Thitpin) i bogen, men de kunne ikke finde det. Så kiggede de efter det navn, som jeg havde fået, da jeg gik ind i den buddhistiske munkestand (U Nata Pannita Ashinthuriya), men det var heller ikke skrevet ind i bogen. Så sagde Peter: "Dit navn er ikke skrevet her. Du skal vende hjem og vidne om Jesus til det buddhistiske folk."

Jeg vandrede tilbage ad den gyldne vej. Igen hørte jeg smuk sang af en slags, som jeg aldrig før eller siden har hørt. Peter vandrede sammen med mig indtil det tidspunkt, hvor jeg vendte tilbage til jorden. Han viste mig en stige, som rakte ned fra Himmeriget til himlen. Stigen nåede ikke ned til jorden, men stoppede midt i luften. På stigen så jeg mange engle, hvor nogle var på vej op mod Himmeriget og andre var på vej ned. De havde meget travlt. Jeg spurgte Peter: "Hvem er de?" Peter svarede: "De er Guds budbringere. De meddeler til Himmeriget navnene på alle dem, som tror på Jesus Kristus og navnene på dem, som ikke tror." Så sagde Peter til mig, at det nu var tid at vende tilbage.

Det er et spøgelse!

Det næste jeg kan huske, er lyden af gråd. Jeg hørte min egen mor græde: "Min søn, hvorfor forlod du os nu?" Jeg hørte også mange andre mennesker græde. Det gik op for mig, at jeg lå i en kasse. Jeg begyndte at bevæge mig. Min mor og far begyndte at råbe: "Han er i live! Han er i live!" Andre, som var længere væk, troede ikke på mine forældre. Så anbragte jeg mine hænder på kanten af kassen og satte mig op. Mange mennesker blev skrækslagne. De skreg: "Det er et spøgelse!" og løb væk så hurtigt, som deres ben kunne bære dem.

De som blev tilbage var målløse og rystede. Jeg lagde mærke til, at jeg sad i en ildelugtende væske og sekreter fra kroppen, nok til at fylde omkring tre og en halv kop. Det var væske, som var kommet ud af min mave og mine indvolde, mens min krop lå i kisten. Det er derfor folk ved, at jeg virkelig havde været død. Indvendig i kisten var der en slags plastiklagen fastgjort til træet. Dette lagen er anbragt for at holde på væsken fra liget, fordi mange døde kroppe afgiver meget væske, ligesom min gjorde.

Jeg fik senere at vide, at jeg kun var øjeblikke fra at blive brændt i flammerne. I Myanmar bliver folk anbragt i en kiste, låget sømmes så fast og hele kisten bliver brændt. Da jeg kom tilbage til livet, havde min mor og far netop fået lov til at se min krop for allersidste gang. Øjeblikke senere ville kistens låg være blevet sømmet fast og jeg ville være blevet brændt.

Jeg begyndte øjeblikkeligt at forklare om de ting, jeg havde set og hørt. Folk blev forbavsede. Jeg fortalte dem om mændene, jeg havde set i Ildsøen, og fortalte dem, at kun de kristne kender sandheden, at vore forfædre og vi er blevet bedraget i tusindvis af år. Jeg fortalte dem, at alt vi tror på er løgn. Folk blev forbavsede, fordi de vidste, hvilken munk jeg havde været, og hvor nidkær jeg havde været for Buddha's lære.

Når et menneske dør i Myanmar, bliver deres navn og alder skrevet på siden af kisten. Når en munk dør, bliver hans navn, alder og antal år, han har gjort tjeneste som munk, skrevet på siden af kisten. Jeg var allerede blevet registreret som død, men som du kan se, er jeg nu levende!

Efterskrift

Siden ”Paul som kom tilbage til livet” oplevede ovennævnte historie, er han forblevet et trofast vidne for Herren Jesus Kristus. Burmesiske præster har fortalt os, at han har ført hundreder af andre munke ind i troen på Kristus. Hans vidnesbyrd er tydeligvis meget kompromisløst. Af samme grund har hans budskab krænket mange mennesker, som ikke kan acceptere, at der kun er én vej til Himmeriget – Herren Jesus Kristus. På trods af stor modstand har hans oplevelser været så levende for ham, at han ikke har vaklet.

Efter mange år i den buddhistiske munkestand, som tro discipel af den buddhistiske lære, forkyndte han øjeblikkelig Kristi evangelium, idet han fulgte hans opstandelse og tilskyndede andre munke til at forkaste alle falske guder og følge Jesus Kristus af hele deres hjerte. Førend hans sygdom og død vidste han intet som helst om kristendom. Alt, han lærte i løbet af disse tre dage i graven, var nyt for ham.

I et forsøg på at få dette budskab ud til så mange som muligt begyndte denne nutidige Lazarus at uddele video- og kassettebånd, som indeholdt hans historie. Politiet og de buddhistiske myndigheder i Myanmar har gjort alt for at indsamle disse bånd og destruere dem. Det vidnesbyrd, som du netop har læst, er blevet oversat fra et af disse kassettebånd. Vi har fået at vide, at det nu er temmelig farligt for indbyggere i Myanmar at være i besiddelse af disse bånd.

Hans frygtløse vidnesbyrd har bragt ham i fængsel mindst én gang, hvor myndighederne befalede ham til tavshed uden held. Efter sin løsladelse fortsatte han med at vidne om de ting han så og hørte. Det er usikkert, hvor han opholder sig lige nu. Én burmesisk meddeler fortalte os, at han er i fængsel og måske dræbt, mens en anden meddeler fik at vide, at han nu er løsladt fra fængslet og fortsætter sin tjeneste.

Oversat til dansk af: *Nina Madsen*